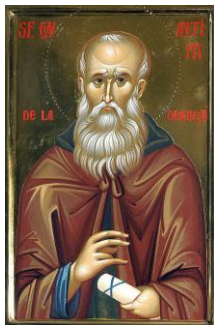

Cuviosul Antipa de la Calapodești - 10 ianuarie

S-a născut în anul 1816, în zona Bacăului, fiind crescut de mama sa care a rămas văduvă. În jurul vârstei de 20 de ani intră ca frate în mănăstirea Căldărușani. După o perioadă de pregătire în care s-a deprins cu rugăciunea, privegherea, postul și ascultarea, starețul l-a tuns în monahism punându-i numele Alipie. Auzind de la călugării bătrâni din mănăstire despre viața „în curăție trupească și sufletească, în sărăcie de bunăvoie, în ascultare și neîncetată rugăciune”, a monahilor din Sfântul Munte, cu binecuvântarea starețului pleacă la Athos. Se așează, pentru început la schitul românesc Lacu unde viețuiau peste 80 de pustnici de neam român. După o viețuire timp de 15 ani în rugăciune, post și aspre nevoințe pustnicești, la schitul Lacu, se îndreaptă către mănăstirea

Esfigmen. Aici a rămas patru ani, trăind în bună înțelegere cu părinții și frații de diferite neamuri, ce se aflau acolo. În această așezare monahală el primește „schima cea mare” a călugăriei, devenind schimonahul Antipa. Tot aici a fost hirotonit ierodiacon. Pentru că era smerit și nu dorea „slava și lauda oamenilor”, în anul 1860, la aproape 20 de ani de la venirea în Sfântul Munte, luându-și rămas bun de la frați, pleacă înapoi în Moldova. Din Moldova pleacă în Rusia la mănăstirea Valaam. Această așezare monahală l-a impresionat atât de mult, încât s-a stabilit aici pentru totdeauna. Și-a continuat pravila călugărească, pe care o respectase cu strictețe toată viața, încă de 17 ani. Pentru multele sale nevoințe a primit Sfânta Taină a Preoției, devenind în acest fel părintele duhovnicesc al multor viețuitori ai acestei mănăstiri. Vestea despre viețuirea sfântă și faptele sale minunate s-a răspândit în întreaga Rusie, încât mulți credincioși veneau să-i asculte învățăturile și să primească binecuvântare. După o viață întreagă închinată slujirii lui Dumnezeu în mai multe așezări monahale și după o viețuire de 17 ani aici la Valaam, Cuviosul Antipa s-a mutat la Domnul, în ziua de 10 ianuarie 1882, având vârsta de 66 de ani. A fost înmormântat în gropnița mănăstirii. Sfântul Sinod al Bisericii noastre l-a introdus, în urma ședinței din 20 iunie 1992, în calendarele și cărțile sale de slujbă.

Viața noastră se scurge, ca apele unui râu, între două țărături, termene sau hotare, din care nu poate ieși: nașterea și moartea, leagănul și mormântul. Iar anii nu sunt decât simpli verigi sau inele din lanțul care leagă aceste hotare și care la unii e mai lung, la alții mai scurt. Cu fiecare an, noi înaintăm de fapt tot mai mult către sfârșitul inevitabil, de care nimeni nu poate scăpa. Cu fiecare an ne depărtăm tot mai mult de leagăn și ne apropiem tot mai mult de mormânt. Și toți dorim să trăim cât mai mult, să adăugăm cât mai muți ani la vârsta noastră. Și urarea care ne-o facem astăzi unii altora este să trăim mult: „La mulți ani”.

VIATA CA TRECERE SPRE SĂRBĂTOARE

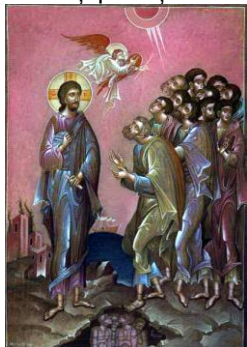
Viața noastră este un ritm. Respirarea, bătăile inimii, ziua și noaptea, starea de trezie și somnul, clipele, anotimpurile, întâlnirile esențiale și distanța dintre ele - sunt expresii ale unor ritmuri de viață doveditoare. Ritmul alungă dezordinea. Sărbătorile, de orice fel ar fi ele, dacă sunt adevărate, ritmează timpul (istoric, comunitar sau personal), constituind concentrări de spiritualitate. Ele sunt semne pe indicatorul timpului. Și nu numai semne, dar și însemne. Dau însemnătate. Constituie ieșire din banal, din rutină. Trăim la sărbători și trăim între sărbători, cu gândul la sărbători. Căci ele nu sunt numai în sine sau pentru sine, ci orientează și zilele „obișnuite” spre adevăratul sens. Sărbătorile adevărate se nasc, nu se fac. Sărbătorile făcute nu sunt, de fapt, decât petreceri superficiale în jurul unui pretext, cel mai adesea minor. Risipire de sine. Este plină lumea de astăzi de tot felul de „zile” dedicate și de false sărbători, care nu pot atinge zona existențială și rămân nesemnificative. Pentru noi, creștinii, sărbătorile sunt lumini. Fiecare cu strălucirea ei. Calendarul este plin de ele. Ni se arată precum un șir de mătăanii întru ritmică depănare de rugăciuni. Există o ierarhie a sărbătorilor dată de ierarhia sfințeniei, atât cât o putem noi măsura. Marile sărbători se nasc din mari evenimente existențiale, care aduc ceva important și de păstrat în viața umanității. În Biserică, cele mai mari sărbători sunt generate de mari revelații. Unele sunt de-a dreptul împărătești, deoarece Îl implică nemijlocit pe Împăratul ceresc. Sărbătorește îți intră Dumnezeu în casă la sărbătoare. În Biserică, mai numim sărbătorile praznice. La origine, în limba slavonă, praznic vrea să spună zi festivă fără muncă. Dar sărbătoarea nu înseamnă „zi liberă” la modul absolut. Sărbătoarea este o zi în care munca fizică este abandonată pe cât posibil în favoarea bucuriei spirituale. Se impune acum un respect mai mare pentru ființa lăuntrică, pentru zona duhovnicească a trăirii, neglijată cel mai adesea pe parcursul zilelor obișnuite, „de muncă”. Una dintre caracteristicile sărbătorii o constituie bucuria. Sărbătoarea înseamnă instalare în bucurie, în ciuda prezenței oricăror alte evenimente sau situații. Este o bucurie dinamică care presupune întâlnire și împreună-trăire în duh, ce nu exclude compătimirea apropiată cu cei în suferință. Sărbătorile unesc în cuget și în simțire. Ne plecăm gândurile și simțăminte spre ceilalți cu alinare și îmbrățișare. Sărbătorile nasc dorința de întâlnire cu Dumnezeu și de însoțire veșnică cu El. De aceea și chemarea creștinului se transformă treptat într-o sărbătoare. Împlinirea va fi posibilă la desființarea timpului, adică la sfârșitul veacurilor. O stare de sărbătoare deplină, continuă, înseamnă raiul, bună așezare, fără de sfârșit, în preajma lui Dumnezeu. În felul acesta, viața în Biserică poate fi privită ca o trecere spre sărbătoare. Amin!

ÎNCEPUTUL PROPOVĂDUIRII DOMNULUI

† *Duminică după Botezul Domnului*

De ce a trăit Hristos în Galileea, la Capernaum, cu neamurile, cu nevrednicii și nu cu presupușii pioși din Ierusalim? Pentru a arăta tuturor mesajul iubirii Sale, transpus în cotidian, în viața de zi cu zi: „Iată, Eu Mă apropii de tine, oriunde te-ai afla”. A trăit cu cei săraci și sărmani. S-a apropiat de ei, se apropie și de noi. Galileea neamurilor este practic lumea întreagă de atunci și până la sfârșitul veacurilor. Galileea neamurilor este și în vremea noastră, în țara noastră, în Biserica noastră. Iar Iisus Hristos se apropie de noi și trăiește printre noi. El încă o face și în prezent și nădăjduim că nu ne va lăsa nici în cele care ne stau înaintea, provocări și dificultăți. El trăiește în noi prin Cuvintele Sale și prin Sfintele Taine. Nici o Biserică, oriunde s-ar afla, nu este prea mică sau îndepărtată pentru ca El să nu fie prezent cu Trupul Său cel Sfânt și cu Scump Sângene Său într-însa. Domnul își arată desăvârșita lui umanitate, asumându-și toate neputințele noastre și trimite semnul dragostei Sale în toate cotloanele lumii, până în cele mai umbroase locuri sau ținuturi. Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Se smerește pe Sine și se face una cu oamenii, cu neamurile, cu toate popoarele. Hristos Domnul se apropie de noi pentru că ne iubește atât de mult, arătându-ne cum putem scăpa de urâciunea noastră, de balastul vieții noastre, cu toate dezamăgirile, bolile și de mizeria păcatului nostru. O spune în câteva cuvinte simple. Sfântul Ioan Botezătorul și ceilalți profeți nu au propovăduit nimic altceva. Un mesaj scurt

și pregnant care exprimă totul: „*Почаїти-в, căci s-a apropiat Împărăția cerurilor*”. S-a apropiat Iisus Hristos Domnul, Împărăția cerurilor și prin aceasta stăpânirea lui Dumnezeu. Iisus Hristos Se apropie de oameni, de neamuri și de toate popoarele. Dumnezeu nu vrea să stăpânească altfel decât prin Iisus Hristos, Fiul Său Cel Unul Născut, și astfel stăpânirea lui Dumnezeu se apropie de toți oamenii prin El. Iar fundamentul acestei stăpâniri ne-a fost revelat la doar câțiva ani după cuvântarea lui Iisus, dovedit prin realitatea morții și învierii Domnului Hristos. Prin aceasta, Dumnezeu ne-a arătat cum și cât Se apropie de noi toți și ne ajută să ieșim din zbuciumul vieții noastre păcătoase. Pe Cruce și în Învierea Sa, a nimicit rădăcina tuturor păcatelor, dăruindu-ne viață și invitându-ne să fim părtași vieții veșnice. „*Почаїти-в!*” este invitația la o viață nouă. Acest imperativ reprezintă îndemnul la viața aflată sub stăpânirea lui Dumnezeu, la o viață izvorâtă din puterea părtășiei la moartea și învierea lui Hristos. „*Почаїти-в!*” înseamnă să întorcem toată ființa noastră spre Părintele luminilor, de la care vin toată darea cea bună și tot darul desăvârșit. „*Почаїти-в!*” înseamnă să schimbăm perspectiva privind în adâncul lucrurilor. „*Почаїти-в!*” înseamnă să ajustăm gândirea la noile circumstanțe! Așadar, suntem chemați să nu mai îngăduim ca legile acestei lumi să ne determine gândirea și acțiunile. Nici egoismul, principiul performanței, fricile de tot felul sau invidia nu ar trebui să guverneze viața noastră. Iisus Hristos ne invită să ne schimbăm mintea, primind viața.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 13 ianuarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 14 ianuarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 15 ianuarie	07:00 10:45	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Ucenici și fapte

Un călugăr bătrân, după ce și-a învățat timp de mai mulți ani ucenicii tainele credinței, i-a trimis în lume să împărtășească ceea ce au învățat. După zece ani de misiune printre oameni, trei dintre ucenici s-au întors să-și viziteze povățuitorul. Acesta își trăia ultimii ani ținut într-un pat din cauza unei boli de picioare. Fiecare începu să povestească ce au făcute în ultimii zece ani: „Eu, zise primul cu mulțumire de sine, *am scris zece cărți și le-am vândut într-o mulțime de exemplare*”. „Ai umplut așadar, lumea de hârtie”, zise bătrânul. „Eu, luă cuvântul al doilea la fel de satisfăcut de el însuși, *am ținut multe predici în fața a mii de oameni*”. „Tu ai umplut lumea de vorbe”, răspunse duhovnicul. Al treilea ucenic, începu să desfacă un pachet și scoase din el o pernă: „Eu părinte, *ți-am adus această pernă ca să ai de ce să-ți sprijini picioarele când te dor*”. „Tu, zise bătrânul călugăr, *l-ai găsit pe Dumnezeu*”. Adevărul este că cel mai corect bilanț pe care omul și-l poate face din când în când, nu este să-și contabilizeze realizările, ci să se cerceteze cât de capabil a fost să împartă iubire în jurul lui.

Amânarea

Trei ucenici ai diavolilor au venit într-o zi pe pământ pentru a se forma. Discutau cu Satana, superiorul diavolilor, despre planurile lor, despre ispitirea și pervertirea oamenilor. Primul ucenic spuse: „*Îi voi învăța pe oameni că nu există Dumnezeu*”. Satana îi replică: „*Cu această învățătură nu vei câștiga pe mulți de partea noastră, deoarece cei mai mulți oameni intuiesc că există Dumnezeu. În inima lor există ceva care-i face să creadă în Dumnezeu*”. Cel de-al doilea ucenic spuse: „*Le voi spune oamenilor că nu există iad și că pentru păcatele lor nu trebuie să se teamă de pedeapsă*”. Satana îi replică: „*În acest mod, cu greu vei putea să ispitești pe cineva. Oamenii deștepți, de mult știu că există iadul și că orice faptă rea atrage după sine o pedeapsă corespunzătoare*”. În sfârșit, cel de-al treilea ucenic spuse: „*Eu îi voi convinge pe oameni să amâne orice faptă bună și să creadă că nu există vreun lucru care trebuie făcut imediat*”. „*Mergi la treabă, îi spuse Satana, vei avea succes. Vei înșela mii de oameni și-i vei câștiga de partea noastră*”.

A fi lumină

Într-un colț al lumii, persista odată o întunecime densă și încăpățânată, cum nu se mai auzise vreodată. Deodată apărură o lumină care stătea pur și simplu și lumina. Un trecător spuse: „*Tu, luminițo, ai face mai bine dacă ai sta în altă parte și nu în acest colț ascuns*”. „De ce?”, îl întrebă luminița. „*Eu luminez pentru că sunt lumină, și pentru că luminez, mă numesc lumină. Nu luminez pentru a mă face vizibilă, ci luminez pentru că îmi face plăcere și bucurie să fiu lumină*”. Dar cruda întunecime, scrâșnind din dinți, atacă cu furie mica luminiță. Și cu toate acestea, marea întunecime era neputincioasă în fața acestei mici lumini. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!